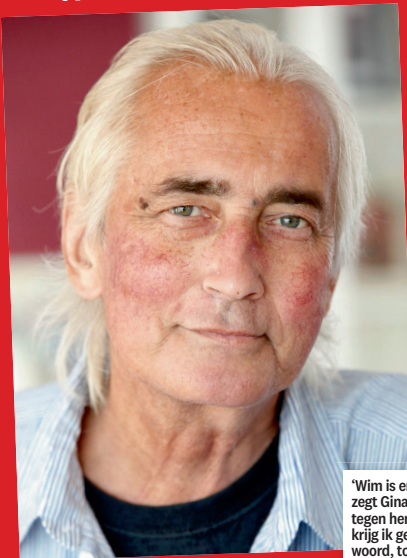

HIJ OVERLEED
ACHT JAAR GELEDEN

'Wim is er nog altijd', zegt Gina. 'Ik praat tegen hem en ook al krijg ik geen antwoord, toch is die verbinding er.'

WEDUWE VAN RECLAMEGOEROE

WIM SCHAMP BREIDT HAAR ONLINE ROUWPLATFORM UIT

'Die leeuw op mijn bureau staat voor Wim. Hij voelde zich de leeuwenkoning, de hyena's waren de kanker die hij zou verslaan.'

'ALS JE AANVAARDT DAT DE ZIEL BLIJFT, wordt rouwen een stuk gemakkelijker'

Op Allerzielen is het acht jaar geleden dat reclamemaker Wim Schamp overleed. Ter ere van zijn nagedachtenis startte z'n weduwe Gina vorig jaar een online traject op waarmee ze mensen wil helpen rouwen. Dat wordt op Wims sterfdag uitgebreid met getuigenissen over de dood. 'Ik ben nog elke dag met Wim bezig', zegt Gina.

Wim Schamp, de flamboyante reclamemaker die naam maakte met z'n verkiezingscampagnes voor onder anderen Guy Verhofstadt, Miet Smet en Louis Tobback, overleed op 2 november 2014 op z'n zestigste, na een ongelijke strijd tegen pancreaskanker. In hun huis in Herent heeft Gina De Groote nog altijd een herdenkingshoekje. Toen ze deze zomer twee maanden aan zee was, verhuisden de foto's en memorabilia gewoon mee. 'Wim was zo'n authentiek persoon, hij

Met haar kinderen Tonya en Gian. 'Ik ben zeer trots op de volwassenen die zij geworden zijn', zegt Gina.

was wie hij was', zegt Gina, die met Wim twee kinderen heeft, Gian en Tonya Schamp. 'Hij had zijn mening en die gaf hij ook. Stond er hem iets niet aan, dan zei hij het zoals het in zijn hoofd opkwam. Het leverde hem niet altijd vrienden op, maar die oprechtheid vind ik nog altijd... 'Wauw.'

'Vlak na Wims dood kwam Lola in mijn leven. Zij is nu ook gestorven. Ze was mijn maatje.'

Om zin te geven aan Wims dood startte je DoodGelukkig op, een online traject waarmee je anderen wilt helpen rouwen. Daar voeg je nu DoodGelukkige Getuigenissen aan toe. Wat is dat precies?

Tot volgend jaar 9 mei, dat was Wims geboortedag, praat ik elke week met iemand die mijn visie op de dood deelt. Dat kunnen auteurs zijn, maar ook mensen die een bijna-doodervaring hadden. Iedereen die zich inschrijft, kan de interviews volgen en reageren. Je leest getuigenissen die je helpen om de dood een minder wreed gezicht te geven. **Vanwaar het idee om te starten met een online platform rond de dood?**

Toen Wim ziek werd, wilde hij de uit-

zondering zijn. Hij ging vechten en hij zou overleven. Vandaar de leeuw op mijn bureau: hij voelde zich de leeuwenkoning, de hyena's waren de kanker die hij zou verslaan. Maar toen duidelijk werd dat hij het niet zou halen, hebben we heel diepzinnige gesprekken gevoerd. Die zijn de basis van DoodGelukkig. **Waarover gingen die gesprekken?**

Wim was heel bang van de dood. Hij dacht dat alles gedaan zou zijn eens hij begraven was. Toen hij nog gezond was, wilde hij daar ook nooit over praten. Tot hij het einde voelde naderen. Omdat ik al lang op een spirituele manier met het onderwerp bezig ben, wilde hij opeens wel weten hoe ik naar de dood kijk. En door hem daarover te vertellen, heb ik zijn angst kunnen wegnemen. In plaats daarvan kwam er acceptatie.

En wat is jouw visie dan?

Het lichaam sterft, maar de ziel blijft. En ik geloof dat de ziel gelukkig is op de plek waar zij zich na de dood bevindt. Bovendien wil de overledene niks liever dan dat de nabestaanden ook gelukkig zijn, zelfs nu hij of zij er niet meer is. Vandaar ook de naam van mijn platform, DoodGelukkig. We verdwijnen niet echt. Wim is er nog altijd. Ik praat tegen hem en ook al krijg ik geen antwoord, toch is die verbinding er.

Op welke manier wordt die in stand gehouden?

De herinneringen aan onze nabestaanden houden hen in leven. Ik ben sowieso nog elke dag bezig met Wim, maar zowel op zijn geboortedag als op zijn sterfdag doe ik iets speciaals. Ik ga dan bijvoorbeeld eten met de kinderen of met vrienden en dan vertellen we verhalen over Wim. Of ik kook zijn lievelingseten, dat hij altijd voor ons klaarmaakte: kip met verse appelmoes en gekookte patatjes. Dit jaar zullen we op Allerzielen een wandeling maken in zijn favoriete bos in Oud-Heverlee. Daar ging hij vaak wandelen om campagnes te bedenken. We zijn ook al eens naar Parijs geweest, waar Wim zijn oude dag wilde doorbrengen.

Ben je zelf bang voor de dood?

Nee, want wie bang is van de dood, is bang van het leven. Sterven hoort nu een-

maal bij het leven. Het enige waarmee ik zit, zijn de kinderen. Of met mijn moeder. Zij is 86, wat met haar als ik er niet meer ben? Daar ben ik wel mee bezig.

Wordt rouwen makkelijker als je gelooft dat de ziel blijft?

Ja, zeker! Maar het is niet omdat je de dood een plaats kan geven in het leven, dat je geen verdriet meer hebt als iemand die je dierbaar is overlijdt. Het beste voorbeeld is mijn hond Lola, die deze zomer gestorven is.

Wat betekende zij voor je?

Lola is vlak na de dood van Wim in mijn leven gekomen. Acht jaar lang was zij mijn maatje. Ik heb zo verschrikkelijk hard gehuild om haar. Ook het verdriet om Wim kwam weer naar boven: Lola was ook ziek, met haar ben ik ook haar laatste dagen naar zee geweest... Ik beleefde het hele proces opnieuw. En dat was immens verdrietig. Volgens de dierenarts zou ik best meteen een nieuw hondje nemen, maar dat kan ik nog niet.

'Wim was heel bang van de dood. Ik heb die angst bij hem kunnen wegnemen. In de plaats kwam er acceptatie'

En een nieuwe partner? Is daar opnieuw ruimte voor?

Ik ben single en dat is prima zo. Ik sta open om iemand te leren kennen, maar die persoon moet wel een meerwaarde zijn in mijn leven. Want ik ben nu ook heel gelukkig. Ik doe wat ik graag doe.

En de kinderen?

Ook met hen gaat het goed. Onze zoon zit in de financiële wereld en Tonya heeft haar eigen kledingmerk, CFÉ. Ik ben zeer trots op de volwassenen die ze zijn geworden. Ze beseffen allebei dat ze méér zijn dan hun job, hun auto, hun lichaam... Het zijn mooie zielen. ■

INFO

www.ginadegroote.be/doodgelukkig